

Φώτης Κόντογλου: “Για να μην απομείνουμε μονάχοι και δούμε τη γύμνια μας”

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

«...Οί άνθρωποι βρίσκονται σὲ ἀκατάπαυστη κίνηση, σὰν μανιακοί. Ἄλλοι τρέχουνε ἀπὸ δῶ, ἄλλοι ἀπὸ κεῖ. Ὅλοι βιάζονται. Δοξάζω τὸν Θεὸ ἅμα δῶ κανέναν νὰ πορεύεται ἥσυχα, χωρὶς νὰ βιάζεται!... Ἄλλοι τρέχουνε λαχανιασμένοι νὰ πιάσουνε τὴ χρυσὴ ρόδα, ποὺ τὴν κυλᾷ μπροστὰ τους ὁ διάβολος, ποὺ τὸν λέγανε Ἑρμῆ...

Ἄλλοι κάνουνε λογῆς-λογῆς συνέδρια, καὶ συζητᾶνε περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων, ἄλλοι μαζεύονται κι ἀλληλοθαυμάζονται κι ἀλληλομισοῦνται σὲ σωματεῖα, σὲ συλλόγους, σὲ ἐταιρεῖες, ἄλλοι μαζεύονται σὰν τὰ μυρμήγκια κατὰ χιλιάδες καὶ βλέπουνε τὰ λεγόμενα μάτς... ἄλλοι ἐκθέτουνε τὰ ἔργα τῆς τέχνης τους καὶ καμαρώνουνε, ὥς ποὺ νὰ περάσουνε δυὸ-τρεῖς μέρες καὶ νὰ τοὺς ξεχάσουνε οἱ θαυμαστές τους, ἄλλοι τυπώνουνε βιβλία, ἄλλοι βγάζουνε λόγους σὰν βραχνιασμένοι βάτραχοι...

Ὅλοι, τέλος πάντων, καταγίνονται μὲ ὅλα, ὅσα μποροῦνε σὲ τοῦτον τὸν ντουινιά, γιὰ νὰ ξεχάσουνε τὸν ἑαυτό τους, γιὰ νὰ μὴν ἀπομένουνε μοναχοὶ καὶ δοῦνε τὴ γύμνια τους, τὴ μιζέρια τους, τὸ χάος ποὺ τοὺς ζώνει...»

Άπὸ τὸ βιβλίο «Εὐλογημένο καταφύγιο» τοῦ Φώτη Κόντογλου, ἐκδόσεις Ἀκρίτας. Πρόκειται γιὰ δημοσιευμένα ἄρθρα στὴν καθημερινὴ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα «Ἐλευθερία», ὅπου ἔγραφε ἀπὸ τὸ 1948.